

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

září, říjen 2013

JIŘÍ KREJČÍK (1918 - 2013)

na fotografii z 60. let, kdy v Činoherním klubu režíroval
Pension pro svobodné pány.

Gerhart Hauptmann PŘED ZÁPADEM SLUNCE

(Vor Sonnenuntergang)

*Láska navazuje vztah k lidem. Není-li též.
Kdo hledá cestu k lidem, může si vybrat.*

Gerhart Hauptmann

Režisér Ladislav Smoček o inscenaci

*Úryvek z rozhovoru z červnového festivalu
Divadlo evropských regionů v Hradci Králové*

Myslíte, že vaše potřeba do textu *Před západem slunce* výrazněji zasahovat mohla vyplývat i z odlišného vnímání divadla v Německu a v Čechách?

Ano. Němci mají dodnes jinou povahu. Snesou na jevišti dlouhou diskuzi, pozorně sledují a neodcházejí jako Češi nebo jiné národy. Mají velmi bohatý jazyk a počet abstraktních slov v němčině je naprosto bezkonkurenční. V té hře se nic neděje. Nikdo nedá nikomu ani facku, ani nikým moc nelomcuje. Všechno to je jen korektní civilizovaná výměna názorů. Například v prvním jednání se sejde Matouš se starým přítelem a kromě toho, že se tam obřadně servíruje šampaňské, se tam jenom mluví. Ale v Čechách nestačí jen říct, že Matouš se svým přítelem z Cambridge byli dobří přátelé, Češi musí cítit, že se ti dva mají rádi a že spolu něco zažili. Bylo tedy nasnadě použít obrazotvornost. Napadlo mě, že když Matouš miluje dvacetiletou a ona jeho, musí mít nějaký smysl pro svoje mládí a že si třeba z té doby schovává věci. Takže je tam scéna, jak se spolu probírají uloženými věcmi. Ty věci tam hrají a na tom se ukáže, jaké to přátelství doopravdy bylo. A takhle já pracuji.

Ve vaší inscenaci jste výrazně posílili téma nacismu. Vnímáte ho jako stále aktuální, anebo jste ho pojali jako metaforu přicházející nové doby, o níž se dnes ve společnosti mluví?

Není žádné „doba odchází, doba přichází“. V Německu to tenkrát nebyla žádná doba, ale změna režimu, v němž někteří byli určeni k vyhlazení v Osvětimi. V roce 1933 už byl otevřený koncentrační tábor v Dachau a lidi tam byli nahnáni těmi, kdo viděli v Hitlerovi spasitele Německa. Takovou dobu jsme tu měli my jen během komunismu po únoru 48. Jinak se doba takhle pravidelně neopakuje, ani nemění. Téma nacismu nás všechny poznamenalo. Ono se sice šest let dnes zdá jako krátká doba, ale tenkrát to byla celá epocha. Já jsem dítě války. Pamatuji si to ponížení, které lidi zažili. Vybavuji si, jak i v nejmenší vesnici musel být i ten nejnepatrnější nápis napřed v němčině a až potom v češtině. To téma je pořád živé. Točí se o něm dokumenty a jméno Hitler slyšíte každý den. Lidé, kteří přicházejí na moje představení, to myslím cítí. Jdou s představením, prožívají ho a to je pro mě jako pro režiséra podstatné.

Cítíte tedy potřebu tuto zkušenost předávat dál?

Celá krize zbídačeného lidu, která nastala v Německu po první světové válce, má spojitost s mojí generací. Proto jsem si tohle téma vybral. Těm lidem tenkrát lze rozumět. Versaillská smlouva jim hrozně ukřivdila, nadělala jim strašné věci – zakázala jim armádu a mnoho dalšího. Hitler jim dal jídlo, práci a napravil nespravedlnost, kterou lid cítil. Nedivím se Hauptmannovi, že na to zpočátku naletěl. Protože on se taky zapletl – nechal se slyšet, že Hitler byl po Lutherovi největší Němec. Později pochopil, že přestřelil a že to není pravda, ale nechtěl se toho vzdát a nechal se ještě u příležitosti svých osmdesátin nacisty oslavovat. Já jsem v podstatě k lidem dost skeptický. Když si vezmete, k čemu to mohlo sklouznout – nacismus, koncentráky, totalita. Lidí, kteří by byli nezištní, je málo. Jsou takoví, kteří se třeba semknou do nějaké skupiny, která pomáhá, ale jako celek... Lidi vždycky znovu prověří až situace, do které se dostanou, a kdy se musí rozhodnout.

K. Součková pro Hadrían

(Zpravodajec č. 10/2013 XIX. Mezinárodního festivalu v Hradci Králové)

PREMIÉRA

Joe Orton KLÍČOVOU DÍRKOU

(What the Butler Saw)

*Normální lidé připadají šilencům podivínští.
Stejně jako šilenci normálním lidem.*

Překlad: **Michael Žantovský**

Úprava a režie: **Martin Čičvák** / Výprava: **Kamila Polívková**

Hrají: **Martin Finger, Gabriela Míčová, Jiří Černý, Iveta Jiříčková, Jan Hájek, Matěj Dadák.**

Premiéra 30. října 2013

Jako všichni dobří satirikové byl Joe Orton realista. Nebál se vyslovit nevysovitelné, a právě proto jsou jeho hry hravé a nebezpečné. Škádliil obecnost svým smyslem pro nedotknutelné a obnažoval drsnou životní realitu, na kterou se lidem podařilo zapomenout. Pro Ortona neexistovaly žádné „základní lidské hodnoty“. Člověk je schopen jakékoli zvrácenosti a všechna morální kréda se rozplývají v sen, luxus z nadbytku. Pro Ortonovy přesvědčivé megalomany je život jen zhýralé a legrační vyhybání se smrti a vypořádávání se s ní.

*(Z úvodního slova Johna Lahra
ke kompletnímu vydání Ortonových her, 1976)*

„Ve světě řízeném hlupáky nezbývá spisovateli nic než zapsat skutky bláznů nebo jejich obětí. A protože je svět kruté a bezcítěné místo, bude spisovatel vždy čelit obvinění, že své téma nebere vážně... Ale smích je vážná věc, a komedie je zákeřnější zbraň než tragédie. Proto si na ni tyraní dávají pozor. Tragédie vlastně používá stejný materiál jako komedie – pokud tedy nepíšete anglicky, kde jde o vkus. Angličani mají nejhorší vkus ze všech národů na zemi, a právě proto si na něm tak zakládáme.“

Joe Orton

Kamila POLÍVKOVÁ

Po ukončení Střední průmyslové školy textilní v Brně – obor návrhářství a modelářství oděvů – studovala scénografii na Janáčkově akademii múzických umění. Pracovala v brněnském Divadle v 7 a půl, v Huse na Provázku, Národním divadle Brno, Ha-divadle, Městském divadle Zlín, v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, v Činoherním studiu v Ústí nad Labem a v pražském Švandově divadle. Od roku 2004 působila v Divadle Komedie jako výtvarnice kostýmů a scénografka, od roku 2007 tu také fotografovala a věnovala se grafickému designu a 2009 tu debutovala jako režisérka.

Milá Kamilo, když jste se v Divadle Komedie odhodlala ke své první režijní práci, vedla vás k tomu touha uchopit vlastní zkušenost z normalizace, v které jste žila do svých čtrnácti let. V knize Thomase Brussiga *Hrdinové jako my*, již jste se zdramatizovala, se píše: „Jak mohla tahle společnost existovat celá desetiletí, když všichni tvrdí, že byli nespokojeni? Všichni byli proti, a přesto byli zapojení, všichni spolupracovali, ustrašeně, zaslepeně nebo prostě jen pitomě. Chci to vědět přesně, protože si myslím, že všechny moderní společnosti mají toto dilema. Dokud se milióny neschopných budižkničemů nepostaví své budižkničemovosti, zůstanou budižkničemy.“ O co jste v inscenaci usilovala a s jakými ohlasy jste se pak setkávala?

Podstatné pro mě tehdy, v roce 20letého výročí pádu železné opony, bylo přestat se už konečně dívat na svět černobíle. Přiznat si, že za to, co se dělo v tehdejší Československu, stejně jako v NDR, během normalizace, nemohou nějací „oni“. Jak říká hlavní „hrdina“, tajný agent tamní StB Klaus Uhlitzsch, svým způsobem s režimem spolupracovali více či méně všichni. On byl – a je – pouze jeden z nich, jeden z nás. A jak je vidět, tolik se toho zase nezměnilo. Tu „zed“, kterou jsme si postavili v hlavě, kladivem nerozsbijete. Svět je pořád plný budižkničemů, kteří se své budižkničemovosti nedovedou

Klíčovou dírkou se dočkalo premiéry 5. března 1969. Představení pohořelo jak u kritiky, tak finančně. Někteří diváci rušili představení pokřikováním na herce. Kritik John Lahr v Ortonově biografii *Nastraž uši* uvádí, že přes sprchu výkřiků jako „Svinstvo!“, „Brak!“, „Hrajte něco jinýho!“, se herci statečně prokousávali dialogy. Lahr také cituje herce Stanleyho Baxtera (Dr. Prentice), který popsal svůj zážitek z premiérového publika: „Nejprve jsem si myslel, že je tam nějaký opilec nebo mentálně postižený. Ale pak začalo být jasné, že je to organizovaná militantní nenávisť... jako na kohoutím zápase... Lidé na galerii chtěli skočit na jeviště a všechny nás pozabíjet. Byli nabuzeni jako při rvačce.“

Drama for Students, Gale Cengage 2013

postavit a snad ze zvyku – jinak si to nedovedu vysvětlit – volí Klause nebo Zemana. A za všechno, co nefunguje, jak by mělo, zase můžou néjací „oni“... Ohlasy na to představení byly překvapivě pozitivní. Myslím, že lidé chápali, že chceme, aby se cítili být součástí dění na jevišti, že nemají být pouze nezúčastněnými svědky zpovědi jakéhosi zlého a špatného představitele totalitního režimu, který za všechno může a když vám zaklepe na dveře, poznáte hned, že je to zloduch, kterého je třeba pranýřovat a pověsit na náměstí na lucernu.

O rok později jste v Divadle Komedie nastudovala hru rakouského dramatika Ödöna von Horvátha *Víra, láska, naděje*. Do inscenace jste obsadila vedle profesionálních herců také členy divadelního uskupení pražských bezdomovců Ježek a čížek. Z čeho se váš inscenační krok zrodil, v čem vám pomohl a jaký scénický obraz vám nakonec umožnil rozvinout?

V Horváthově hře je scéna odehrávající se před (zavřenými) dveřmi „úřadu pro veřejné blaho“. Ve frontě na podporu čekají sirotci, invalidé, vdovy, nezaměstnaní apod. Přizvat ke spolupráci skutečné „nepřízřusobivé“, lidi, kteří mají osobní zkušenost s vyloučením ze společnosti, mě napadlo ve chvíli, kdy jsem si představila, jak budu tuto scénu inscenovat. Obraz kulhajících a trpících herců v ošuntělých kostýmech mi připadal naprosto nepřijatelný. V době příprav a zkoušení navíc probíhala předvolební kampaň a v den premiéry ko-

munální volby a tehdejší kandidáti napříč politickým spektrem hlásali něco o čištění pražských ulic od nepřizpůsobivých živilů. To mě definitivně přesvědčilo o tom, že oslovit herce z Ježka a čížka byl ten nejlepší nápad.

Po dramtizaci Sorokinova *Dne opričnika* připravujete nyní ve Studiu Hrdinů inscenaci o životních osudech Mileny Jesenské a její dcery Honzy Krejcarové. Čím si vás obě ženy získaly a čím jsou jejich rozhovory pro vás scénicky poutavé?

Obě tyto ženy byly ve své době něčím výjimečné a kromě toho, že po sobě zanechaly svěbytná literární díla, inspirovaly mnoho svých současníků: Franze Kafku, Egona Bondyho a samozřejmě mnoho dalších. Prostřednictvím jejich osudů se dá převyprávět příběh celého 20. století. Milena se narodila v roce 1898, zažila obě světové války, první republiku, byla studentkou prvního dívčího gymnázia ve střední Evropě, pohybovala se v okruhu pražských německy píšících spisovatelů, byla přesvědčená – a brzy „vyléčená“ – komunistka, jeden z jejích manželů a otec Honzy Krejcarové byl významným funkcionalistickým architektem a členem Devětsilu. Jako bojovnice proti nacismu nakonec zemřela v koncentračním táboře Ravensbrück, když bylo její dceři 11 let. Honza pak prožívala své mládí po druhé světové válce a v 50. letech v prostředí českého undergroundu, v 60. letech vydala knihu vzpomínek *Adresát Milena Jesenská*, která se stala výchozím materiálem pro naši inscenaci. Zajímalo nás, jak by asi vypadal jejich rozhovor, kdyby se měly možnost setkat v době Honziny dospělosti, třeba v období začínající normalizace.

Několik let pracujete jako výtvarnice také v zahraničí, zejména v Německu a ve Švýcarsku, kde jste se podílela na vzniku inscenací ve velkých divadelních domech. Mohla byste srovnat vaši zahraniční zkušenost s fungováním českých divadel, obzvláště s Divadlem Komedie?

To by bylo na delší rozhovor. Mohu alespoň stručně srovnat fungování německých profesionálních scén s Divadlem Komedie tak, jak jsem to sama zažila v letech 2004-2012. Jediný zásadní rozdíl v tomto konkrétním případě vidím ve výši finančních prostředků, které jsou na takovou činnost, jakou se Komedie prezentovala, vynakládány. Výsledky byly naprosto srovnatelné, podmínky, za jakých jsme tady v Praze pracovali, naopak naprosto neadekvátní.

Čím vás zaujala hra Joea Ortona *Klíčovou dírkou*, pro niž připravujete scénu a kostýmy? Co to pro vás znamená, že se při jejím inscenování v Činoherním klubu setkáváte také se čtyřmi herci bývalého Divadla Komedie?

Upřímně řečeno mě v první řadě zaujala spolupráce s režisérem Martinem Čičvákem. Známe se už od školy a já samozřejmě jeho práci průběžně sleduji. Jsem ráda, že se zase po takové době setkáváme, ráda s ním trávím čas. A to, že se můžu při této práci vidat i s Martinem Fingerem, Gábi Míčovou, Jirkou Černým a Ivetou Jiříčkovou, je samozřejmě neobyčejně příjemná a nezanedbatelná okolnost. Těším se, jak se z těchto krásných, elegantních a milých lidí na jevišti stanou díky Ortonově komedii zdevastované, použité a zneužité trosky. Protože trpět, to oni umí skvěle!

Děkujeme za rozhovor (peh)

Jiří Krejčík

(26. 6. 1918 – 8. 8. 2013)

Filmový režisér **Jiří Krejčík** nastudoval v Činoherním klubu podkrátkrát hru irského dramatika Seana O'Caseyho *Pension pro svobodné pány*. První inscenace měla premiéru v červnu 1965 a během jedné sezony dosáhla 68 repríz. V obsazení s **Jiřinou Jiráskovou**, **Věrou Ferbasovou**, **Vladimírem Pucholtem** a **Josefem Abrahámem** (Františkem Husákem, Jiřím Hálkem, Karlem Hovorkou, Věrou Uzelacovou či Evou Řepíkovou v menších rolích) se stala vrcholem pražského veseloherního repertoáru. V roce 1975 byl Jiří Krejčík požádán o obnovení úspěšné inscenace. Hlavní ženskou roli tehdy hrála **Jiřina Krejčíková**, s **Josefem Abrahámem** alternoval **Oldřich Vízner** a s **Jiřím Hrzánem Jiří Menzel**. Dále hráli Jiří Kodet, Kateřina Frýbová, Helena Bártlová, Jiří Hálek a Václav Kotva. Druhý *Pension* se v Činoherním klubu hrál do roku 1991, dohromady 559 repríz a s velkým ohlasem byl uveden i na zahraničních zájezdech v Maďarsku, Finsku, Sovětském svazu, Bulharsku, Jugoslávii a ve Španělsku.

Sean O'Casey:
Pension pro svobodné pány
(ČK 1975)

Sean O'Casey: *Pension pro svobodné pány* (ČK 1965)

„**Jiří Krejčík**. V roce 1964 jsme pro televizi zkoušeli první verzi *Pensionu pro svobodné pány* s Jiřím Menzelem, Jiřinou Jiráskovou a paní Věrou Ferbasovou v režii Jiřího Krejčíka. *Pension* byla vtipná, krátká povídka, stačilo ji natočit. Ne tak pan režisér Krejčík. V každé větě, v každé situaci se skrývalo velké množství řešení... Byl jsem nadšen a překvapen objevem, že tento seriózní pán a postrach herců dokáže řvát smíchem a padat ze židle, třeba i nad jedním slovem, intonací, objeveným gagem. Jeho recesistická minulost opět rozkvetla. Radost z improvizace a rozvíjení dialogů a situací nás všechny vedla k neomezené svobodě a gagy a nádherné blbosti jsme nestačili třdit. Premiéra v televizi měla úspěch a Jaroslav Vostrý nám překvapivě umožnil zahrát tuto – mimo divadlo nacvičenou věc – před našimi diváky. Bylo to odvážné a skvělé rozhodnutí. Divadlo předvedlo, že i tento žánr k nám patří. Je to lví podíl pana režiséra Krejčíka na barevnosti Činoherního klubu.“

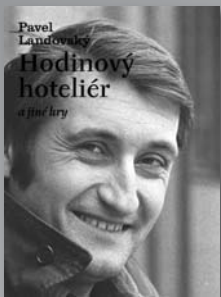
Josef Abrahám v knize *Činoherní klub 1965 - 2005*

PAVEL LANDOVSKÝ

Hodinový hoteliér (a jiné hry)

Křest knihy divadelních her **Pavla Landovského** a představení *Hodinového hoteliéra* v podání Kytlického ochotnického spolku.

Neděle 22. září 2013

Divadelní a filmový herec **Pavel Landovský** se v 60. letech prosadil také jako komediograf – legendární se stala inscenace jeho hry *Hodinový hoteliér*, kterou roku 1969 nastudoval v Činoherním klubu **Evald Schorm s Oldřichem Novým, Miroslavem Homolou, Janou Břežkovou a Františkem Husákem.**

V neděli 22. září bude Pavel Landovský přítomný v Činoherním klubu hned trojnásobně: nejdříve **Kytlický ochotnický spolek** zahraje **HODINOVÉHO HOTELIÉRA**

(v režii **Heleny Albertové**), následovat bude slavnostní křest knihy *Hodinový hoteliér a jiné hry* (vydává nakladatelství AKROPOLIS) a jako třetí část programu je naplánována beseda s autorem zakončená autogramiádou!

„Svazek Landovského her je prvním souborným vydáním jeho dramatického díla, které je literárně pozoruhodné, ale veřejnosti nedostupné a prakticky neznámé. Jsme proto rádi, že se čtenáři konečně mohou setkat s originálními příběhy a svérázným humorem všech Landovského her: *Případu pro vesnického policajta, Hodinového hoteliéra, Supermanky, Noční linky, Objíždky, Sanitární noci, Arestu* a i zatím poslední hry *Protentokrát zbohatnem.*“

Lenka Jungmannová, editorka knihy

„Autor Pavel Landovský a režisér Evald Schorm odhalují v každodennosti podivnost a dramatismus. Způsobem vyprávění připomínají trochu svého hrdinu Fánu, který s takovým zaujetím vypravuje o životě rybek v akváriu jako by odhaloval tajemství kosmogonie.“

Helmut Kajzar: Cztery przedstawienia
Činoherní ego klubu w Pradze,
Teatr 19/1970

Autor plakátu: Libor Fára

Pavel Landovský (1936) – vyučený nástrojař, studoval na strojní průmyslovce, avšak před maturitou byl ze školy vyhozen. Už v Teplicích státoval a hrál malé role v místním divadle, hrani se věnoval i během vojenské základní služby a po návratu z vojny se rozhodl u „prken, jež znamenají svět“ zůstat. Od roku 1960 se potuloval po oblastních divadlech (v Šumperku, Klatovech, Pardubicích). Chtěl studovat na DAMU režii, ale třikrát nebyl přijat „pro nedostatek talentu, inteligence a fantazie“. V roce 1966 se stal členem Činoherního klubu v Praze (sehrál čtrnáct rolí a napsal jednu divadelní hru *Hodinový hoteliér*), z něhož nuceně odešel v roce 1976. Stal se disidentem, blízkým spolupracovníkem Václava Havla a signatářem Charty 1977. Ve své zemi ztratil tehdy jakoukoli možnost obživy. V roce 1979 přijal nabídku na dvouletý pracovní pobyt v Burgtheateru ve Vídni, během kterého mu bylo odňato státní občanství. I když se po listopadu 1989 vrátil do Prahy, zůstal zde v angažmá až do svého odchodu do penze v roce 1998.

Z knihy *Heleny Albertové a Pavla Landovského LANĎÁK*

„Pavel Landovský je kulturní fenomén. Mám samozřejmě na mysli českou kulturu, a to přes to či právě proto, čím je jiný než ‘typický český’: je jiný v tom, jak je nečesky bezprostředně citový a citlivý, ba dokonce bouřlivě emocionální, těžko udržitelný v mezích, nenormalizovatelný (ne náhodou musel také Česko za normalizace nakonec opustit).

Ta bezprostřední citovost a citlivost, schopnost okamžité reakce, či spíše neschopnost bezprostřední reakci zadržet, ho předurčila k tomu, aby byl hercem. Nikoli hercem kdekoli a kdykoli, ale hercem Činoherního klubu a české nové filmové vlny. Hercem a vůbec osobností 60. let, které u nás trvaly tak krátce a které se díky němu jen občas připomenou, ačkoli je strašně zapotřebí, aby byly co nejsilněji přítomné právě v době všeobecného kalkulu, ve které darebáctví není vančurovsky krásné, ale přizemně odporné a odporně přizemní.“

Jaroslav Vostrý v knize *Heleny Albertové a Pavla Landovského LANĎÁK*

Kytlický ochotnický spolek (KOS) / Kytlice

Pavel Landovský

HODINOVÝ HOTELIÉR

Plebejský pohled na každodenní realitu.

Režie: **Helena Albertová** / Hrají: **Kateřina Trylčová, Karel Krejčí, Petr Kubát a Vít Vejražka.**

Na 39. Letní filmové škole v Uherském Hradišti měl premiéru dokumentární film Josefa Abraháma jr.

Hoteliér

Legenda českého filmu a divadla na nebláznivější a nejdojemnější misi svého života.

Účinkují: **Pavel Landovský, Vladimír Pucholt, Jan Kačer, Josef Abrahám, Libuše Šafránková, Jan Hrušínský, Nina Divišková, Jiří Krejčík.**

„Divadelní hru *Hodinový hoteliér* napsal Pavel Landovský na konci 60. let a inscenace v režii Evalda Schorma s Oldřichem Novým a Miroslavem Homolou v hlavních rolích se v Činoherním klubu zařadila mezi ty, kterým se říká legendární. A právě tuto hru se po více než čtyřiceti letech rozhodne znovu nastudovat režisér Jan Kačer. Netouží ovšem po vyprodaných sálech a ohlasu odborné kritiky, chce jejím prostřednictvím vrátit do života Pavla Landovského, legendu českého divadla, opuštěně žijícího v chalupě kdesi za Prahou, zmítaného zdravotními problémy a životní skepsí, kterou skrývá za vulgární agresivitu. Partákem mu má být v inscenaci plánované jen na jedno uvedení další legenda Činoherního klubu a českého filmu Vladimír Pucholt! Nynější kanadský lékař si bere dovolenou, za vlastní peníze letí do Evropy a po 45 letech se vrací ke své původní profesi. Pomocnou ruku podávají i další – Josef Abrahám, Libuše Šafránková, Jan Hrušínský, Kristýna Hrušínská, Jiří Krejčík... Jenže konfliktů i zdravotních problémů přibývá a není vůbec jisté, jestli se tenhle bláznivý akt dobré vůle dočká svého, byť jen maličkatého happy endu.“

Biokovofilm

Doušky

6. září oslaví narozeniny JANA BŘEŽKOVÁ, herečka Činoherního klubu od roku 1967. Gratulujeme!

18. září představíme inscenaci dramatu Gerharta Hauptmanna *Před západem slunce* na 21. Mezinárodním festivalu DIVADLO v Plzni.

Marek Taclík získal na 35. ročníku festivalu NOVOMĚSTSKÝ HRNEC SMÍCHU v Novém Městě nad Metují hlavní cenu za mužský herecký výkon ve filmu *Martin a Venuše*. In memoriam získala cenu v ženské kategorii **Jiřina Jirásková** za roli ve filmu *Vánoční hvězda*.

Filmový režisér Zdeněk Tyc obsadil do svého nového filmu *Jako nikdy*, který vznikl podle námětu a scénáře Markéty Bidlasové, **Petru Špalkovou, Jiřího Schmitzera, Marka Taclíka a Luboše Veselého**. Podle novely Arnošta Lustiga vznikl film Milana Cieslara *Colette*, v němž hrají **Ondřej Vetchý a Michal Dlouhý**. Ve filmu Jana Hřebejka *Libánky* můžete vidět **Jiřího Černého**.

Knihu o Nině Diviškové NINA, jejíž autorkami jsou **Petra Braunová a Nina Divišková**, vydalo nakladatelství Grada Publishing. V knize najdete i vzpomínky přátel a kolegů, také **Josefa Abraháma a Tání Fischerové**.

„Jsem na světě dlouhých sedmdesát sedm let a stále více se ujišťuju, že základem všeho je dětství. Když je vám v životě ouvej, tak se o krásné dětství opřete. Měla jsem báječné rodiče, mám báječnou sestru.

Přestože jsem se narodila dva roky před druhou světovou válkou, dětství jsem měla díky rodičům náramně. Největší vliv na mě měl táta – neuvěřitelný člověk, s obrovským smyslem pro humor, aktivní sportovec s desítkami trofejí ze všech možných vyhraných závodů, milovník žen a dětí – Karel Divíšek mladší.

Narodil se v Brně v roce 1902 Karlu Diviškovi a Marii Diviškové, za svobodna Zemanové. Dědeček Divíšek byl poštovní úředník, věrný přítel Petra Bezruče a zakladatel Českého turismu, babička Marie vášnivá sběratelka českých lidových krojů, její rodina pocházela z Mutěnic. Diviškovi byli aktivními členy mnohých sportovních klubů, které byly na začátku dvacátého století houfně zakládány, a své děti vychovávali v obdivuhodném sportovním duchu. Babička Marie byla aktivní nejen na těle, ale i na duchu, vyšívala, milovala operu a pekla vynikající cukroví.

Nikdo z mužů, které jsem za svůj život mohla poznat, se tátovi nevyrovnal, a nejspíš už ani – s prominutím – nevyrovná. Nikdy jsem nezažila, že by se Tunal, jak mu všichni říkali, někdy chlubil. Věřím, že se na mě nebude zlobit, když se s ním teď, padesát sedm let po jeho smrti, pochlubím já. (...)“

A. P. Čechov: *Višňový sad* (Charlotta, 1969); M. Gorkij: *Na dně* (Vasilisa, 1971)

19. srpna jsme si připomenuli 75. narozeniny **VĚRY GALATÍKOVÉ**.

A. P. Čechov: *Višňový sad* (Raněvská, 1969)

25. srpna by 85. narozeniny oslavil **MILOSLAV ŠTIBICH**.

J. Vodňanský – P. Skoumal: *Hurá na Bastílu* (s L. Suchaňpou; 1970)
B. Hrabal: *Něžný Barbar* (Kočí; 1981)

Douška o divadle

„Veliký problém současné doby je, že na mnoha místech rozhodují o užívání obecných prostředků pro kulturu – rozdělují tyto prostředky, spoluvytvářejí tak kulturní milieu a spolurozhodují o úrovni života společnosti – lidé, kteří nejsou pro tento úkol připraveni a vzdělání. Rozhodující pozice v této oblasti jsou obsazovány buď podle politického klíče bez ohledu na rozhled a zkušenosti ve sféře kultury, nebo se dokonce pokládají za takzvané 'zbytkové' (co zbylo při rozdělování ostatních pozic). Je to odraz dlouhodobě vytvářeného celospolečenského vědomí, že oblast kultury a umění je přece 'pouze' oblastí volného času, zájmové činnosti, případně rekreativní seberealizace občanů. Převládá přesvědčení, že této oblasti může rozumět kdokoli, či vlastně rozumět ani nemusí. Krajiností při stanovení kritérií kvalifikace nezbytné pro pracovníka, který má zastávat podobné místo – rozhodně však nikoli něčím výjimečným – je pocit, že postačí, korespondují-li jeho názory s obecným vkusem – líbí nelíbí...“

(...) Důvod takového uvažování většiny stávajících mocenských struktur je jediný. Transfer ušetřených obecních peněz na jiné, většinou investiční aktivity. Z toho plyne posilování takového názoru na umění, podle kterého jde i zde o záležitost trhu, o předmět pouhopouhé spotřeby – nakoupíme, dovezeme, prodáme. Ne že budeme přítomni tvůrčímu procesu, že budeme při komunikaci s tvořivými lidmi zapojeni do tvořivého procesu poznávání bohatosti života a jeho forem, a to jak při vnímání uměleckých děl, tak při pouhém sdílení pomocí umění

neustále vytvářeného a dotvářeného životního prostoru.

Lidstvo si mnohokrát ověřilo, a to především v okamžicích kulturních otřesů, kdy se měnily společenské systémy, že má-li se kultura té které společnosti zachovat, nesmí se přestat tvořit. Rozhodnutím pro pouhý – ekonomicky zdůvodňovaný – import kultury do místa její konzumace se vzdáváme výsady vytvářet a pěstovat v daném místě vlastní kulturní prostor. V důsledku ztrácíme ty schopné jedince, kteří umělecky tvoří, i ty, kteří svou kreativitou vytvářejí podmínky pro uměleckou tvorbu. A především ovšem ty, kteří tuto kreativitu potřebují, nebo by ji jako potřebu pro svůj život mohli objevit!“

senátor Jiří Šesták v knize *Divadlo – kultura – podmínky (Osobní zkušenosti)*, v edici *DISK* vydaly Akademie múzických umění v Praze & Kant – Karel Kerlický, 2012

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2013 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Neděle 6. října

Divadlo Point / Prostějov

Andrzej Saramonowicz TESTOSTERON

„Já ji tak miloval, vzít jsem si ji chtěl... a ona odešla z mého života, jako když vstane z hajzlu.“

Překlad: **Tomáš Svoboda** / Dramaturgie: **Miroslav Ondra** / Režie: **Jakub Hyndrich** / Scéna a kostýmy: **Magdaléna Jansová** / Hrají: **Vítězslav Lužný, Aleš Procházka, Vojtěch Pospíšil, Jakub Krejčí, Lukáš Kameníček, Jan Šprynar a Miroslav Ondra nebo David Kolba** / Osvětlení a zvuk: **Jakub Hyndrich** / Grafika: **Dalibor Vybíral**.

Seven chlapů, seven povah, seven nátur, seven rozdílných hladin testosteronu. Avšak jeden stejný cíl. Stejná radost a stejná bolest. Muži o ženách a také sami o sobě v drsné komedii, která si ani na svatební hostině nebere servítky.

Přístupné od 15 let.

Divadlo Point je studentské divadlo při Gymnáziu Jiřího Wolkerova Prostějov.
<http://www.divadlopoint.cz/o-divadle>

Neděle 13. října

ZÁPAS V DÍVADELNÍ IMPROVIZACI

OTISK / Praha X Pa.Le.Ťác.I. / Pardubice

Hrají týmy České improvizací ligy.

Dva týmy hráčů, nekompromisní rozhodčí, přísná pravidla, potrestané fauly a vaše témata. Divadlo jako sport. Vy rozhodnete, kdo zvítězí.

Základním kamenem je improvizace, hráči, kromě úvodních pokřiků, nemají nic předem připraveného. Hraje se na témata diváků. Diváci hlasují po každé improvizaci pro tým, který se jim více líbil, a tím ovlivňují skóre. Průběh improvizace sleduje rozhodčí, aby hráči nedělali improvizací chyby.

Přijďte se podívat na zápas týmů: **OTISK** / Praha x **Pa.Le.Ťác.I.** / Pardubice a vhodte si do košíku vlastní téma.

více info na www.improliga.cz

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

Poskytovatel čtyřletého grantu
na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2013 poskytuje
Hlavní město Praha Činohernímu klubu
grant ve výši 18.300.000 Kč

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
B.S.

CGSO

Kooperativa
POJIŠTOVNA A.S.

K+K
HOTELS

Tonera

SPIELBERG

VÝHRNÝ VÁLDOVÝ
SPOLEK

REVOLVER
REVUE

kdykdy

www.kdykdy.cz

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

www.radiohortus.cz

Facebook

Program

Činoherní čtení na září a říjen vychází k předprodeji 27. srpna 2013.

Redakce Činoherního čtení: Roman Čisář, Petra Honsová, Radvan Pácl.

Foto: Miloň Novotný, Pavel Kolský, Pavel Nesvadba, Getty Images,

archiv Kamilly Polívkové, Miroslav Pokorný, Andrea Landovská, BÍKOVOFILM,

Ivan Látal, Milan Strotzer, archiv České improvizací ligy.

Jazyková korektura: Andrea Fiřtíková. Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Václav Boštík - Dělení prostoru - a co zbylo....

Výstava ke 100. výročí narození malíře

od 4. 9. 2013 do 6. 11. 2013 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti,
studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty
Pražské plynárenské, a. s.

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@pppas.cz

